

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14322/2023
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Марије Терзић, др Илије Зиндовића и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Смиљана Ристић, адвокат из ..., ради предаје у државину и дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2522/22 од 14.02.2023. године, у седници одржаној 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2522/22 од 14.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2522/22 од 14.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 4618/21 од 30.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из непоретности у власништву тужиоца и то из подрума и поткровља зграде пословних услуга означених бројем 1 на кп бр. .. КО Краљево и тужиоцу преда у својину описане непокретности. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу плати на име неисплаћене закупнине за период од 01.05.2015. године до 30.04.2018. године укупно 2.880 евра у појединачним износима и са каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој плати 103.442,50 динара на име трошкова парничног поступка са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2522/22 од 14.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права с предлогом да се о истој одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, као о изузетно дозвољеној.

Чланом 404. ст.1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исељење и предаја тужиоцу у државину подрума и поткровља зграде означене бројем 1. на к.п. бр. .. КО Краљево и обавезивање тужене да тужиоцу плати неисплаћене закупнине за период од маја 2015. године закључно са априлом 2018. године, а нижестепени судови су одлучили одбијањем тужбеног захтева.

О постављеном захтеву тужиоца судови су одлучили применом одговарајућих одредаба Закона о основама својинскоправних односа, код утврђеног да су искључиви власници локала у предметној згради на к.п. бр. .. КО Краљево, тужена и ВВ, коме је тужена продала један од локала, а који су и власници предметне зграде у којој се локали налазе, и то: ВВ са уделом од 21/84 и ББ са уделом од 63/84, те да они као власници посебних делова зграде, и саме зграде имају заједничку недељиву својину на подрумском и таванском простору. Тужилац у ревизији указује на чињенична и правна питања конкретног спора. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво ако због погрешне примене материјалног права постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. По оцени Врховног суда, правна питања која тужилац поставља у ревизији нису питања од општег интереса, нити су питања која су од значаја за равноправност грађана, а не постоји ни потреба за новим тумачењем права у погледу одговорности туженог, па како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради предаје поседа и накнаде штете тужилац је поднео 11.05.2018. године, а вредност предмета спора је 2.880 евра.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да је ревизија недозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео на основу одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић